



ДА СЕ ПОСМЪЕМЪ

ДА ПЕСТИМЪ

НАРОДНИ МЪДРОСТИ

Пенчо разправя на Ваню:

— Да видишъ, Ваньо, какво нѣщо!.. Азъ присѣтствувахъ на това може би неприятно зрелище. Представи си... автомобилътъ върви съ скоростъ 60 километра въ часъ... Просто хвърчи... И той върху автомобиля, червенъ като печенъ ракъ... И въ тази шеметна бързина—плясъ върху паважа и... стана на пихтия!..

— Кой бѣ, Пенчо!

— Единъ червенъ доматъ, Ваньо!

*

— Милке, какво обичашъ най-много на този свѣтъ?—пита Гошо сестричката си.

— Маминка, Гошо! А ти?

— Азъ... пасти!

*

— Но защо плачешъ, Петърчо?

— Защото, татко... защото... азъ гръмнахъ съ пушката, която ми я купи... и... и... нашата кжца не падна...

— Че защо да падне бе, Петърчо?

— Защото я убихъ...

*

Майката: Кога си порѣза прѣстчето, Пенке?

Детето: Следъ закуската!

Майката: А защо не те чухъ да плачешъ?

Детето: Защото мислѣхъ, че не си въ кжци.

*

— Мамо, снощи сънувахъ чудесенъ сънъ! — казва малкия Никола на майка си. — Цѣлъ часъ си ми хъ лицето, ушитѣ, врата и ржцетѣ. Нали сега, мамичко, мога да отида неомитъ на училище?

*

— Защо женитѣ, когато ператъ, тупатъ съ бухалки по дрехитѣ?

— За да убиятъ бацитѣ, — отговаря Милка.

Бжди спестовникъ!



Всѣко левче, всѣки грошъ, неуморно день и ноцъ въ касичката пускай ти и така пести, пести...

Дни ще минатъ, дни, години волна младостъ ще премине, ще настанатъ други дни, на грижовни старини, и тогава съсъ паритѣ що си сбиралъ въ младинитѣ, весель, бодъръ, милостивъ ще живѣешъ ти щастливъ

Георги Хрусановъ

Вѣтъръ вѣе...

Вѣтъръ вѣе, разпилява жълтитѣ листа — златнитѣ коси развѣва той на есенята. Млѣква пѣсенъ въ небесата, глѣхна и лесътъ. Съ гракъ прокобень изъ полята гарвани летятъ. Вѣтъръ вѣе и помита радости безъ брой, а сиракътъ — кой ли пита, де зимува той?!

Никола Карагеоргиевъ

СЛУЧКИ ИЗЪ ЖИВОТА НА

Елинъ Пелинъ

дѣеща лампа; мръсенъ подъ, врати изпоцапани; душна атмосфера. Задъ тезгяха ханджията съ подпухнали, съни очи. Около една маса трима души си допиватъ почерпката. Непознатитѣ влизатъ и поздравляватъ. Ханджията едва-едва отговаря, неохотно, подозрително. Гледа той къснитѣ си гости нѣкакъ съ недовѣрие. Въ тоя часъ за добро не идватъ. Пъкъ и облѣклото имъ не внушава довѣрие. Кой ги знае, що за хора сж. А изъ тия мѣста върлуватъ разбойнишки банди.

— Има ли нѣщо за ядене? — питатъ нежеланитѣ гости следъ обичайния поздравъ. — И мѣсто за пренощуване!

Ханджията се двоуми, колебае се, що да стори и отговаря:

— Ами лични карти имате ли си? Никого не приемамъ безъ лични карти. Не ви зная що за хора сте. Хаирсъзи върлуватъ тждесъ. Да си бждемъ на чисто. Утре да не отговарямъ предъ полицията!

Гоститѣ се усмихватъ Претърсватъ джобове. Слава Богу, иматъ карти. Подаватъ ги на домакина. А той гледа

Признатъ грѣхъ не е грѣхъ

Направилъ си една лоша постъпка, признай вината си и се помъчи да поправишъ стореното, отколкото да я прикривашъ и повтаряшъ.

Признанието и наказанието за едно прегрѣшение е по леко, отколкото прикриването му.

Съ признанието си човѣкъ се освобождава отъ едно зло, което го е яхнало и му тежи като водениченъ камъкъ.

Който прави грѣшки, и ги поправа, той е на правъ пжтъ.

Затова и народната пословица казва „Признатъ грѣхъ не е грѣхъ“.

Да признаешъ една грѣшка, значи да се стараяшъ вече да не я повтаряшъ.

Напримѣръ, нѣкои деца иматъ лошиятъ навикъ да се замѣрватъ съ камъни. Едно отъ тѣхъ счупва училищентъ прозорець.

Всички ученици се научаватъ за това, и учителитѣ сжщо, па и родителитѣ му, които сега трѣбва да плащатъ прозореца.

Ако този ученикъ никога вече не вземе въ ржката си камъкъ да се замѣрва съ другаритѣ си, той е съзналъ своята грѣшка.

За такива грѣшки се казва, че „Признатъ грѣхъ, не е грѣхъ“.

Човѣкъ не може да не сгрѣши, но когато сгрѣши, да поправа грѣшитѣ си и да върви напредъ.

Ат. Бакърджиевъ



Редакторътъ на Ямболския в-къ „Тракиецъ“ — поета Лео Коенъ, предава следната случка:

За популярността на Елинъ Пелинъ ми е думата. Ще разкажа само една преживелица на писателя.

Известно е, че той е страстенъ вждичаръ. Това било преди нѣколко години. Тръгналъ за риба съ приятели изъ Софийско. Съпжтникъ му билъ и Ас. Бѣлковски, сжщо прочутъ вждичаръ. Замъркнали въ една гора. Жива душа се не мѣрка. Не могатъ да се върнатъ. Нѣма кжде да подслонятъ глава. Дълго се лутатъ изъ гората. Изведнажъ, капнали вече отъ умора, между горското войнство съглеждатъ свѣтлина. Обнадеждени, радостни, тѣ се отправятъ къмъ нея.

Спиратъ предъ малка кръчма-ханъ. Самотна странноприемница. Старо схлупено здание. Влизатъ. Обикновена нечиста селска механа. Три-четири маси безъ покривки, столове, тезгяхъ, мѣж-

картитѣ, гледа и собственицитѣ имъ. И, о чудо! Въ мигъ лицето му просиява, радость бликва отъ очитѣ му. Развълнуванъ, той възкликва, сякашъ се сбждава нѣщо дълго желано, лелѣяно въ душата!

— Какъ, вие сте Елинъ Пелинъ? Да вървамъ ли на очитѣ си! Ехъ, колко съмъ мислилъ за васъ! Да ви видя и стисна ржката. О, такава честь не съмъ очаквалъ никога. Заповѣдайте, седнете! Всичко има, ще ви нагостя братски. Елинъ Пелинъ! Кжде бихъ могълъ другъ пжтъ да го видя. Ама какви хубави работи пишете! Рѣдкъ и скжпъ гостъ! Ей сега ще заколя агне.

И той излиза. Връща се подиръ малко съ заклано агне. Навечеряли се. Домакинътъ просто не намиралъ какъ и какъ да угоди на писателя и другаритѣ му. Пренощували въ кжцата на ханджията. Далъ имъ гостната си стая. На сутринята поискали да си платятъ.

Какъ, пари да взема отъ Елинъ Пелинъ! Такава голѣма честь ми направихте! Не, никакво плащане!

Съ сияещо лице, неочакваниятъ поклонникъ на писателя изпратилъ високитѣ си гости.